Koningin Vorst

Ergens in de bossen, niet ver van hier, wonen vier koninginnen. De eerste is een jonge koningin met lichtgeel haar vol rode, paarse en gele bloemen. De tweede koningin heeft oranjegeel haar dat soms opflakkert als vuur in de lucht. De derde koningin heeft bruine en vaalgroene lokken die vallen op de grond totdat ze kaal is. Telkens als deze koningin slaapt groeit het haar terug. De laatste koningin heeft een spierwitte huid en lang pikzwart haar dat verandert van zwart naar wit en omgekeerd. De vier koninginnen zijn even mooi en even machtig. Elk van hen slaapt negen maanden per jaar en werkt drie maanden per jaar.
De eerste en de tweede koningin brengen veel licht tijdens de dagen en maken de aarde vruchtbaar. Ze toveren bloemen, fruit en groenten en geven de bomen nieuwe bladeren.
De derde koningin laat de bladeren vallen van de bomen. Ze is bekend voor haar wispelturig karakter: soms ontwaakt ze tijdens de werkmaanden van een andere koningin en laat dan de wolken huilen.

De laatste heerseres heeft de naam 'Koningin Vorst' en is bekend voor haar koude adem en de duisternis die ze brengt. Koningin Vorst woont in een kasteel, diep verborgen onder de wortels van de bomen. Daar slaapt zij tot haar werktijd begint. Eeuwenlang al rouwt ze om het verlies van haar dochter en haar man. Haar dochtertje speelde altijd in de bossen. Een jager zag haar aan voor een hert. Hij richtte een pijl naar het meisje en zo werd haar leven ontnomen. De man van de koningin werd ziek van verdriet en stierf niet lang daarna.
Elk jaar opnieuw ontwaakt Koningin Vorst en dan huilt ze over de velden en door de bossen. Door het gemis van haar allerdierbaarsten is ze kil geworden en blaast ze haar koude adem uit. Een schaduw maakt de dagen donkerder en haar adem bevriest de tranen van de wolken. Alle groene planten en bladeren verdwijnen.
Door haar grote verlies voelt ze geen liefde meer voor mensen, dieren en planten. Enkel dure zaken en haar eigen uiterlijk kunnen haar nog boeien. Daarom tovert ze de meren en de vijvers tot ijs. Zo kan ze kijken naar haar spiegelbeeld in het ijsoppervlak. Ook verzamelt ze alles dat blinkt en glimt. Van diamanten en juwelen tot zilver- en goudkleurige jurken.

Na drie maanden, op het einde van haar werktijd, wordt Koningin Vorst gelokt naar haar kasteel door een stem die haar naam roept. Wanneer ze in haar ondergrondse troonkamer aankomt ziet ze spiegels. Ze hangen in een rij aan de muur. De andere koninginnen hebben deze spiegels verzameld en in het kasteel opgehangen, als warme herinneringen. Koningin Vorst loopt langs de eerste spiegel. Ze ziet zichzelf als baby in de armen van haar liefdevolle ouders. De tweede spiegel toont haar als kind dat gelukkig door de velden loopt en in de bossen speelt. Koningin Vorst wordt al warmer van deze mooie beelden. Langzaam verandert haar haarkleur van wit tot grijs naar zwart. De derde spiegel toont de Koningin en haar overleden man toen ze gelukkig waren. In de vierde spiegel ziet ze haar dochter en glimlacht. Bij elke mooie herinnering wordt ze warmer en lichter.
De laatste spiegel toont een doosje. Het deksel gaat langzaam open en het hart dat er in zit kan weer vrij ademen. De koningin, die helemaal ontdooid is, is erg moe. Ze legt zichzelf te slapen op een bed in de troonkamer. Nu kan ze dromen van al haar dierbaren.

Koningin Lente is ondertussen ontwaakt en kondigt het nieuwe seizoen aan.

Verhaal en illustratie van Mira Borghs